
En als wij interesse toonden, dan zwermde ze ineens met zijn allen uit en hoorden we dagenlang niets van ze. Dit malle mussengroepsgegedrag heeft al met al een klein jaar geduurd.

Nel Biersteker-Vonk

Malle mussen

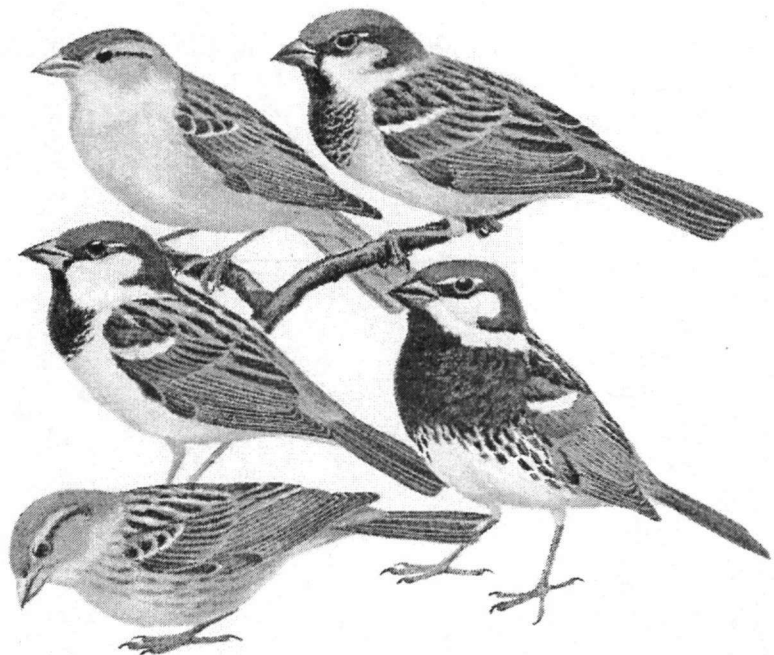
Wij wonen al 34 jaar in een oud rijtjeshuis in de Alexanderlaan nabij station Sportpark te Hilversum. Een laan, gestoffeerd met oude Lindebomen. In de tuinen veel struikgewas en groene hagen, verder o.a. een Vlier, een Els, enkele berken, een enorme kastanjeboom, diverse grote coniferen, een Hulstboom, veel dikke verouderde Klimop en niet onderhouden oude boompjes. Een eldorado voor vogels dus: Merels, Mezen, diverse duivensoorten, Winterkoning, Heggenmus en de Roodborst, Kauwtjes, Eksters en Gaaien. In de zomer laten ook de Tjiftjaf en de Boomklever zich heftig gelden. En tegen de herfst hangen de Linden vol Spreeuwen. Maar Mussen? Nooit in deze buurt gezien!

Totdat we in september vorig jaar ineens een luidruchtig getjilp hoorden. Mussen! Ze hadden zich goed verstoppt. Het duurde enige weken eer we ze in een tuin ergens achter ons ontdekten. Ze zaten daar met zijn allen in een flink uit de kluiten gewassen Hulstboom, alsmaar heen en weer wippend en tjilpend, maar nooit ging er één uit. En als wij interesse toonden, dan zwermde ze ineens met zijn allen uit en hoorden we dagenlang niets van ze. Dit malle mussengroepsgegedrag heeft al met al een klein jaar geduurd.

Op woensdag 18 augustus jl. werd de inmiddels veel te grote paardekastanje bij de burens gesnoeid, waarvan ook in onze tuin grote takken terecht kwamen. De dag erna zag ik heel veel Mezen in de tuin, die zich blijkbaar tegoed deden aan de mineermot, waaraan ook deze kastanje had geleden. Nóg een dag later verschenen opeens minstens tien Mussen op ons tuinpad. Ze pikten enthousiast op de stenen. Ik liep dichterbij naar het raam en hup... daar vloegen ze tegelijkertijd op en gingen binnen een seconde broederlijk naast elkaar op de schutting zitten. Ik sloop naar de kast

voor het fototoestel. Toen ik terugkwam heb ik er minimaal 25 geteld. Maar natuurlijk schrokken ze weer en toen herhaalde zich dit spreeuwengegedrag. Floep, weg. Ik heb sindsdien in de tuin niet één Mus meer gezien of gehoord.

Uit vroeger jaren (vóór 1970) herinneren wij ons Mussen die individueel hun gang gingen, overal kwamen bedelen en bij lange na niet zo schuw waren. Maar wat ik nu waarnam was duidelijk groepsgegedrag. Is dat al vaker signaleerd en heeft iemand er een verklaring voor?

Huismus, Italiaanse en Spaanse mus

Illustratie: A.Singer